

Villányi László

Folyók

Kormos Istvánnak

Szajna, Arno, Tevere, Visztula, Hudson, Salzach, Olt, Oka, Moldova, Neretva, Razdán, Szent Lőrinc, Cetina, Marica, repülőgépről a Don és a Jangce, sorolja magában, messzi földön milyen folyókat látott már, az igazi mégiscsak a Rába, nyugtázza, árterében mint angyalok, szállnak az ökörnyálak, olykor megmutatja a jégmadár színeit, egy ritka nyáron fekete gólyát állít a tócsába, mindig más fényekkel váraкоznak jól ismert fái, töltésén a fű zöldjét ragyogtatja az alkony előtti napsütés, az érkező elé küldi a hatyú vagy a szürke gém röptét, így hát biciklire pattan, lelkesen teker hozzá, hiszen ötven évvel ezelőtt ő tanította úszni.

A szemközti fa

Tandori Dezsőnek

Az ablaknál ült, ahol a reggeli fényben időről időre rátámadt a költészet, lehet, most hetekig, hónapokig nem jön semmi, csak a tavasz, gondolta, nem kell verset írni, szabad vagyok, s akkor meglátta a szemközti fa legfelső ágán, hogy a kedvelt, fűrgе vörösbegek helyett, egy éktelenül fekete varjú uralkodik.

A túlélő

Zalán Tibornak

*Meghallotta az alázúduló víz hangját, kirepült
alóla a kenu, s már közeledett a másik zuhatag;
arról még nem tudhatott, hogy két nap előtt ugyanott
veszett a folyóba egy lány, csuklóját hiába szorította
időtlen időkhöz vőlegénye, elragadta az örvény.
Évek múltán úgy állt a simára kopott kavicsok között,
mintha megláthatná, amint csontjai száradnak a napon.*

Gyónás

Lev Tolsztojnak

*Egyedül a biciklin, távol az emberektől, a folyóparton
érezte magát szabadnak, ami keveset a létezésről tudott,
ahhoz még nem talált szavakat, a hitet a templomi
rítusokkal azonosította, buta büszkeséggel emlegette,
hogy gyerekként nem volt hajlandó megtanulni az imát.
A laktanyában sűrűn megalázták, olykor három nap alatt
aludt három órát, ha engedték is álmodni, hajnalonta
magömlésre ébredt, s nem csupán erotikus életét vélte
kilátástalannak, fegyverrel kezében az öngyilkosság
gondolatával játszott, a sötét égbe lőtt az éjszaka közepén.
Igazként fogadta el, amit könyvekben olvasott, filmekben
látott, évekig tévelygett, mire rájött, nem akkor él Istennek
tetszően, ha lemond az örömről, intuíciója és arányérzéke,
időről időre visszatérő álma segítette: szinte függőleges
meredélyen kapaszkodik felfelé, s nem zuhan vissza soha.*